

Откъс от „Повикът на щастливата случайност“

Леа нервно пушеше цигари и наргиле едно след друго, когато ѝ звъннахме. В Абу Даби беше вече нощ и целият град светеше. Този огромен мегаполис приютяваше хора от всякакви религии и финансови възможности, но обичаше лукса повече от всичко. Никога не бяхме очаквали, че може да намерим Леа там. Та тя не беше авантюристка в смисъла на смелост, а живееше ден за ден и чакаше нещо да ѝ се случи. Сама не предизвикваше съдбата си, а се надяваше тя да я предизвика.

Ние с Клара се настанихме в хотела си. Обединените арабски емирства бяха рай за чужденците на почивка и тези, които имаха пари. Другите дошли да търсят късмета си от Филипините, Индия, Индонезия, Пакистан или африканските държави работеха много и изпращаха пари вкъщи. Местните не ги третираха кой знае колко добре, но поне имаха работа. Това, което веднага ни впечатли, беше фактът, че всеки емиратец се раждаше с добро финансово състояние и можеше само да го доразвива. Държавата се грижеше за обучението им, дори когато то бе в чужбина, и държеше емиратците да имат определени привилегии. Те не чакаха на опашки, не работеха в обслужващия сектор и имаха право да си вземат до четири съпруги, на които бяха длъжни да осигуряват охолен живот, както и да обръщат еднакво внимание. Всеки емиратец можеше да се разведе с която и да е от съпругите си, стига да кажеше пред свидетел „развеждам се с теб“ четири пъти, и бе свободен да вземе нова. Първата му жена обикновено трябваше да е от Емирствата, втората от заобикалящите държави, като Ливан, Сирия, Йордания, а пък третата и четвъртата можеха вече да са европейки и често бяха източноевропейки. Жена от Емирствата пък, не дай си боже, да поискаше да се омъжи за чужденец, децата ѝ не получаваха нищо от полагащото им се богатство като местни. Може би се досещате, че нямаше много такива жени. Веднага установихме, че за чужденците не беше проблем да са по-разгодени, но местните жени бяха задължени да носят черната роба – абая, а пък мъжете бялата – диш-даш.

– Хрумва ли ти защо Леа може да е тук? – попита ме Клара.

– Наистина не знам. Доколкото ми е известно, тя няма никаква връзка с арабския свят, та тя дори не харесва арабите. Ти ми кажи, ти живееш с нея!

– Преди няколко месеца, като се прибрах една вечер и я заварих да плаче, но наистина не знам причината. Попитах я, но тя ми отвърна, че е просто от скука от всекидневието.

Леа Иванова беше кръстена на известната българска певица от миналото в семейството на музиканти, които бяха доста разочаровани, че тя не притежаваше техния талант. Идваше от планинското градче Смолян и след като изчете всички възможни книги, на които попадна, докато растеше, замина за Лондон изпълнена с приключенски дух, където откри мъжете и секса. Те взеха, че ѝ харесаха повече от книгите. Леа беше много изненадана, когато ѝ се обадохме и ѝ казахме, че сме в Абу Даби. Тя явно не искаше никой да я намери. Съгласи се да се срещнем в модерен бар на 62-рия етаж на небостъргач, откъдето имаше убийствена гледка. Музиката беше приятна, а вътре беше пълно с всякакви хора – най-вече европейци, жадни за съкровищата на този град. Зарадва ни се, но не можеше да скрие и разочарованието си, че предстоеше да ни изуми с историята си.

– Леа – започнах аз, – приятелки сме от толкова време, каквото и да ни кажеш, няма да промени мнението ни за теб. Точно се връщаме от едно доста интересно пътуване с Анабела, за което мисля да ти разкажем по-късно.

– Знаете добре, а и никога не съм го крила, че много обичам мъжете. Знаете, че дори когато бях дълго време с Боби и даже правих аборт от него, пак имах странични забежки. Този път обаче надминах себе си и съм доста загазила.

Ние двете я гледахме опулено и ни беше страх дори да попитаме нещо.

– Запознах се с Феликс преди малко повече от два месеца. Британец с много татуировки, към когото веднага изпитах невъобразимо сексуално животинско привличане и който ме въвляче в цялата тази лудница. Бях една вечер на работа и влезе този невероятно сексапилен мъжкар и макар на челото му да беше изписано „бягай далече от мен“, аз се приближих: “Здрасти”. – “Здрасти.” – “С какво се занимаваш?” – попитах го аз. – “С нищо в момента.” – “Къде живееш?” – “В Елефънт и Касъл¹, с мама” – отвърна ми спокойно той, а аз го зяпнах невярващо. Той отпи от бирата си и ми се усмихна. – “Може ли да ти дам един съвет?” – попитах аз и сега беше негов ред да ме погледне учудено. Той кимна утвърдително с глава. – “С какво си се занимавал преди?” – “С финанси, но преди седмица излязох от затвора,” – съвсем спокойно ми отвърна той. – “Виж сега, според мен и честно казано големия ми опит с отношенията между мъжете и жените, когато една жена те попита с какво се занимаваш, трябва да кажеш, че си се занимавал с финанси. В момента търсиш нови възможности и имаш апартамент в Елефънт и Касъл. Майка ти живее при теб, защото си грижовен син, а това за затвора го извади от репертоара си за първо впечатление.” Той ме погледна с възхищение и два часа по-късно правихме секс в тоалетната на заведението. Беше страотно, опияняващо приключение. Та той беше бивш затворник, нямаше да го заведе у нас и да разбере къде живеея. Феликс се оказа всъщност изключително умен. Бил е в затвора за финансовите измами на шефа си и тъй като имаше вече досие, работеше като охрана в момента. Оттам дойде и историята, в която се забъркахме заедно, макар да знаех, че с такъв човек шега не бива. Всеки ден си повтарях, че се виждам с него само заради секса, докато той не ми изложи гениалния си план за забогатяване. Феликс охраняваше един много богат арабин, приближен на шейха на Абу Даби и имаше достъп до прекалено много информация – Леа се хвана за главата, сякаш отново преживяваше това, което беше направила.

– Истински шейх – повторих замислено аз.

– Да, емирствата са общо седем като всяко от тях се ръководи от семейство, чиято глава е шейхът на въпросното емирство. Седемте шейхове пък от своя страна избират президент на държавата – обясни Леа.

– Продължавай – докосна я нежно Клара.

– Имаше много голяма пратка, която трябваше да пристигне преди две седмици.

– Пратка от какво?

– Оръжия. Внасяха ги от Източна Европа и бившия Съветски съюз и Феликс смяташе, че може да запази част от тях за себе си, без да го хванат. Но всичко се обърка неописуемо.

– А кой е този човек, за когото работеше Феликс? – попитах аз.

– Мохамед ал Асад е едно от най-големите имена в подземния свят на оръжия. Той има солидно богатство, натрупано през годините и наследено от семейството му. Абу Даби е емирството с най-много пари заради петрола си, а пък Ал Асад оргвнизирал едно време многобройни партита във вила трийсет и три със самия шейх. Въпросната вила е известна с мъжките си забавления, където има пилони, секс люлки и какво ли още не за красавиците, минали оттам. Животът на Ал Асад се променил напълно преди няколко години. Запознал се с тринайсет години по-малката Наташа от Русия, която веднага била неустойимо привлечена от осанката и поведението на този четирийсетгодишен, висок, мургав мъж. Родителите на младата рускиня също доста добре били припечелили при разпределението на богатствата между руските олигарси и макар че не можели да се връщат в родната страна, живеели доста охолно с двете си дъщери във Великобритания. Съответно не били очаровани когато Наташка им сервираше не само че се

---

¹ Не много богат квартал в Южен Лондон.

омъжва за арабин, но че и името му е Мохамед, разведен с две деца. Единственото хубаво, което родителите видели, било, че поне бил разведен и Наташка нямало да е съпруга номер две или три, нещо доста рядко за неговата страна, където, както споменахме, всеки можеше да има до четири съпруги. Година след сватбата се родила приказната малка принцеса Кейти, която проговорила много бързо, и то с прекрасен британски акцент за разлика от родителите си, които си говорели на английски, но мама имала типично руско произношение, а татко приказвал с тежък арабски привкус. Въпреки парите си Наташа и Мохамед настоявали да вземат Кейти лично от детската градина за ужас на учителите, които били убедени, че това са бавачката и шофьорът на истинските родители на очарователното британско дете. Наташа мразела да ходят в Абу Даби, тъй като като горда съпруга на емиратец, там трябвало да е покрита, а тя обичала да показва изваяните си от пилатес крака.

– Как се вписва гаджето ти в цялата схема? – опитах се да си донавържа историята аз.

– Феликс е бил състудент на Наташа и така стигнал до Мохамед. Трябвала му спешно работа след затвора.

– Защо дори си е помислил, че може да се опита да прецака такъв човек, не разбирам. А ти как въобще влезе в цялата схема? – попита Клара.

– Той ме помоли за помощ, защото не знаеше какво да прави, след като вземе част от пратката. А аз познавам някои хора в този бранш.

– Как така познаваш хора в този бранш, та ти си сервитьорка в някакъв спортен бар в огромен град като Лондон! – почти извика Клара, която беше едновременно ядосана, шокирана и разочарована от Леа.

– Именно затова не исках да се виждам с вас, срам ме е от себе си в момента и ще се постарая да оправя нещата.

– И как ще стане това? С помощта на великия ти любовник? Къде е той?

– Феликс е мъртъв! – Устните на Леа трепереха, както и ръцете ѝ, които едвам удържаха чашата с чиста водка с малко лед. Лицето на Клара беше неопикуемо в този момент.

– Доразкажи ни историята, Леа – подканих я аз.

– Свързах Феликс с въпросните хора, познавам ги точно от спортния бар, където бях сервитьорка, и те му обещаха доста добра цена, от която и аз щях да взема процент. Идеята беше два дни след този разговор те да се срещнат за размяна. И то се случи. Аз също бях там, но докато приключи всичко, се чуха изстрели и Феликс беше прострелян. Оказа се, че хората на Мохамед са разбрали за продажбата, а в същото време се оказа, че Скотланд Ярд пък следят ония, с които аз го бях свързала. Докато се осъзная, навсякъде имаше полиция и само час по-късно бях в участъка, за да отговарям за престъпленията на човек, който трябваше да бъде еднократен секс партньор, а не билетът ми за затвора.

– И сега?

– Скотланд Ярд ме заплашиха със затвор, освен ако не им помогна да стигнат до големия шеф – Мохамед ал Асад.

– И как по-точно ще направиш това?

– Чакам инструкциите си от агент Рамирес, който също е тук и разследва случая, тъй като Ал Асад е всъщност в Абу Даби в момента.

– Кой, кой? Кажете ми пак името му – подканих аз Леа.

– Агент Крис Рамирес.

– Аз го познавам! – възкликнах. – И ти го познаваш, Клара, срещнахме го на летището в Лондон. Той ми е състудент и беше от Хондурас примерно или някаква подобна държава и сега изглежда много по-добре от едно време.

– Да, Вероника, нека си поговорим за това как красивият ти състудент ще ми окачи белезниците всеки момент, без да му мигне окото! Ако не намерим Мохамед ал Асад, аз отивам в затвора за престъпленията на Феликс! – Леа беше бясна. Само ѝ се усмихнах гузно и продължихме да дискутираме онова, което предстоеше.

Агент Крис Рамирес беше кацнал в Абу Даби преди седмица и проучваше всичко, което можеше на място. Той не беше филмов агент, а съвсем истински федерален. Идваше от многобройно латиноамериканско семейство от Хондурас и в началото на престоя си в Лондон имаше големи проблеми с оставането там. Родителите му бяха дипломати, но, за съжаление, Крис беше вече над осемнайсет години, когато пожела да остане и опциите му не бяха много. Изкара следването си на подходящата за това виза, но много му трябваше британско поданство, за да изпълни мечтата си открай време, а именно да работи за Скотланд Ярд. Негови приятели го посъветваха, че т.нар. „фалшив брак“ може много да му помогне. Брак по сметка в най-официалния си смисъл се котираше доста добре във Великобритания и струваше около 5 000 британски лири. Много от „чисто новите“ британски поданици често искаха да си върнат инвестицията и бяха готови за втори брак с отчаян чужденец, готов да им заплати за това. Така двацет и три годишният Крис се запозна с 42-годишната македонка Станка, която вече притежаваше ценния паспорт и беше готова да се омъжи за него, независимо че и собственият ѝ син бе почти на същата възраст. Крис нямаше други опции. Беше мечтал цял живот да бъде агент в Скотланд Ярд и щеше да направи всичко възможно за целта.

Крис седеше на бюрото в апартаментата си и разглеждаше за неясно кой път схемата на цялата история, която Леа ни беше разказала. Взе телефона и набра номера ѝ.

– Госпожице Иванова? – каза приятен мъжки глас. Ние бяхме все още в Бара на Рей заедно с Леа.

– Да, аз съм, агент Рамирес.

– Бих искал да се видим. Удобно ли е да дойдете до моя апартамент?

– Разбира се, агент Рамирес.

Леа затвори телефона, след като получи инструкции къде точно да отиде, и слязохме пред сградата да чакаме такси. Тя се оглеждаше уплашено и явно имаше защо. Качихме се и трите в колата и потеглихме. Не бяхме вече в настроение да си говорим и просто гледахме напред. Леа не искаше да отидем с нея при Крис, но ние настояхме. Честно казано, се беше забъркала с много опасни хора.

– Мадам, познавате ли някого, който кара сив мерцедес? Ваш приятел? – попита на развален английски пакистанския шофьор на таксито ни. Спогледахме се уплашено. Бяхме на път към остров Саадият, част от Абу Даби, където беше отседнал Рамирес, но все още бяхме в централната част на града. Някой ни следеше и не беше разумно да продължим. Помолихме човека да спре пред ливанския ресторант “Lebanese Flower”² и колата зад нас също наби спирачки. Ние изскочихме и тръгнахме към заведението. От мерцедеса излязоха трима здравеняци, явно от мутрите на Ал Асад, и тръгнаха към нас. И трите бяхме замръзнали на място, докато не се чу писъкът на Леа:

– Бягайтееетееееее!

Втурнахме се в една посока, но с много различни скорости. Клара беше най-тренирана от всички ни и имаше сериозна преднина, докато ние с Леа изоставахме благодарение на сериозното количество цигари, които пушехме всеки ден. Мутрите не се интересуваха от нас двете с Клара, тяхната цел беше Леа и те се носеха сравнително бързо след нея независимо от огромните си

---

² Ливанско цвете (анг.)

туловища. Вярно, сама се беше забъркала в тази каша, но имаше нужда от нас. И двете с Клара не спирахме да тичаме. Леа зави по уличката зад ресторанта и навярно се надяваше на някакво скривалище, но се блъскаше в някакви хора, които крещяха. Те не знаеха, че това не е маратон, а истинско състезание на живот и смърт и тя не можеше да спре. В ръцете си продължаваше да стиска чантата си. Колко глупава ни се струваше сега идеята, че няма нищо по-лошо от това да станеш на 30. Ние с Клара бързо се качихме в едно такси и му казахме да тръгне по посоката на Леа. Стигнахме до нея в момента, когато почти я настигаха и сякаш бяха готови да дръпнат чантата ѝ, което беше странно. Не знаех много по темата, но когато тръгваш да убиваш някого, можеш да го обереш след това, струваше ми се по-логично. Двете с Клара крещяхме през прозорците и малко стреснахме мутрите. Леа се опомни навреме и мина покрай тях, скачайки в колата. Шофьорът на таксито изглеждаше уплашен, но го уверихме, че за него няма опасност, отпътувахме към остров Саадият.

Крис Рамирес тъкмо беше махнал вратовръзката си за първи път днес и седеше пред телевизора с вдигнати крака и чаша уиски в ръка. Това, което го извади от унеса му, беше силно тропане по вратата и женски крясък.

– Агент Рамирес – Леа почти пищеше, независимо че мутрите вече ги нямаше наоколо.

Крис отвори бързо вратата, като впоследствие забелязахме, че се беше залял с уиски при ставането си от дивана.

– Леа, добре ли си? – попита първо той и чак след това забеляза, че тя не е сама. – Вероника! Как е възможно да си тук?

– Много дълга история, Крис, но се радвам да те видя толкова скоро отново – усмихнах се срамежливо.

– Може ли да влезем? – настоя нервно Леа. – Опитват се да ни убият, както знаете.

– Да ви убият, кой? Какво стана? – попита Крис и бутна вратата, за да влезем вътре.

Започнахме да му разказваме, като аз говорех най-малко, той ужасно ме смущаваше с привличането, което усещах към него.

– Забелязах и нещо друго – все пак казах накрая, – сякаш се опитваха да ти вземат чантата, Леа, видя ми се доста странно. Какво имаш в нея?

– Не знам какво може да ги интересува – каза тя и обърна съдържанието ѝ на дивана на агента. Освен типичните женски атрибути вътре имаше куп хартийки, тютюн и размазана дъвка.

– Виж ти? – погледна я Клара и посочи дъвката, която беше вече залепнала добре за подплатата.

– Не е сега моментът, Клара! – изсъска Леа. Агент Рамирес наблюдаваше тази размяна на реплики с известно удоволствие, но в един момент се усети и продължи да разпитва за нападателите ни.

– Смятам, че Вероника е права. У теб има нещо, което им трябва или което може да ги уличи, и го търсят. Помисли си, Леа – каза Крис.

– Нямам представа какво може да е, наистина – проплака тя.

– Какво има тук – посочи Клара към една флашка, която беше изпаднала от чантата ѝ заедно с всичките други боклуци.

– Не знам – промълви тя, но очите ѝ започнаха да се разтварят все по-широко. – Принадлежеше на Феликс обаче – добави тя с усмивка.

Крис Рамирес я взе и я сложи в компютъра си. Имаше няколко документа в устройството и той започна да ги отваря един по един. Бяха база данни на клиенти, на всички клиенти, с които работеше Мохамед ал Асад. И четиримата замръзнахме. Ние с Клара бяхме толкова навътре в историята вече, та Крис дори забрави, че не бяхме част от плана.

– Какво значи този списък, агент Рамирес? Може ли да ме оправдае? – попита тихичко Леа.

– Не, Леа. Но е прекрасно начало, сега трябва да измислим само как да вържем списъка с Мохамед. Мисля че имам идея. – замислено отвърна Крис – Трябва ни достъп до имейла му.

– Да, супер, той само това чака – да ме покани на парти! – възкликна тя.

– Теб не, но има хора, които могат да влязат в къщата.

Нужна ни беше помощта на нощните градски птици, тоест музикантите и проститутките. В град като този имаше такива в изобилие. Сред музикантите мнозина бяха българи, които пътуваха натам търсейки работа, и така попаднахме на Дани. Той беше човек на живота, на почти четирийсет години, но и през ум не му минаваше мисълта за женитба. Притежаваше особен чар и като един изключителен китарист привличаше женското внимание. Черните проститутки го обожаваша и неколккратно беше избягвал арест за разходка из града в пияно състояние. Много обичаше да твърди, че не чете, защото го е страх да не види историята си в някоя книга. Трябваше ни точно такъв човек. Тя пък се казваше Шугър и беше от Гана. Краката ѝ бяха толкова дълги, че можеха два пъти да се увият около Дани и вероятно го бяха правили вече. Попаднахме на тях в един от луксозните хотели на Абу Даби, където им предстоеше да свирят същата вечер.

– Здравей, хубавецо – веднага се приближи към Крис тежко гримираната Шугър. Косата ѝ беше тупирана и изглеждаше огромна, компенсирайки полата, която почти липсваше. “И аз да имах такива крака, и аз щях да ги развявам така,” тутакси си помислих. – Аз съм Шугър и ме наричат така, защото мога да съм прекалено сладка – облиза устните си тя. Много момичета като нея имаха нерадостната съдба да бъдат „трокоси“ в собствената си държава и хората отказваха да общуват с тях. Най-просто обяснено, това значеше да си секс робиня на свещеника в селото, и то от детска възраст. Гана, Того и Бенин бяха държавите, които все още практикуваха този ужасяващ обичай. Родителите на такива момичета ги подаряваха лично на свещеника, а ако някоя от тях дръзнеше да избяга или пък умреше, те бяха длъжни да му предоставят друго момиче от семейството. Шугър нямаше сестри и след няколко години в този ад, беше избягала и бе намерила за първи път в живота си приятели в един приют. На деветнайсет години попаднала в Абу Даби и не възнамеряваше да ходи другаде. Най-тъжното беше, че заниманието ѝ в момента, беше единственото, което тя умееше да прави.

– Агент Крис Рамирес, Скотланд Ярд – извади веднага значката си той и Шугър отстъпи няколко крачки назад, все едно видя вампир, зялат от обилно количество слънчева светлина.

– Детектив Рамирес, аз просто много ви харесах, иначе съм сервитьорка тук – заоправдава се тя.

– Спокойно, госпожице Шугър, не съм тук за вас – името ѝ, произнесено по този начин, прозвуча още по-абсурдно. В този момент се приближи Дани.

– Крис, как си? – зарадва му се той. Отказаха да ни разкажат откъде се познават, при това явно доста добре.

– Трябва ни помощта ви, Дани. И на двамата с госпожица Шугър – намигна ѝ той, а тя вече беше на път да се размаже по пода. Много беше секси този Рамирес! Дани го покани да седнат на една от масичките и оживено се запrikaзваха, а Шугър се приближи към нас.

– Коя от вас му се кефи, момичета, кажете на Шугър – палаво се ухили тя.

– Ние просто работим заедно – мрачно отвърна Леа, а аз въздъхнах и ганайката веднага ме погледна.

– Знаех си – почти извика, – ако имаш нужда от някои съвети, обади се на Шугър. – И ме сръга в ребрата, а аз се изчервих. Клара и Леа се разсмяха. Поръчахме си по едно “шарено питие”, както ги наричаше Шугър и започнахме да смучем през сламчиците. Дани и Крис се приближиха след малко.

– Шугър, скъпа, можем ли да си уредим покана за частното парти на Мохамед ал Асад довечера? – попита Дани.

– Ще видя какво мога да направя – намигна му тя и се отдалечи да говори по телефона.

Ние с Леа се заговорихме с Дани на български език, а Клара и Крис продължиха да отпиват от шарените си питиета. Шугър се върна след по-малко от пет минути и направи утвърдителен знак за успеха на мисията си.

– Страхотно – каза Крис. – Вие с Шугър ще отидете на партито, Дани, а аз ще ви наблюдавам и напътствам.

– А как ще вземат това, което ни трябва – попитах аз. – Ние с Клара също ще отидем.

– Като какви – опули се приятелката ми. – Не ми казвай само “като колежки на Шугър”, без да се обиждаш, скъпа! – обърна се тя към ганайката, която ѝ кимна одобрително.

– Не, като беквокалистки например. Дани, какво ще кажеш?

– Вероника, аз не мога да пея, ти си луда! – възропта Клара.

– Можеш да бъдеш танцьорка – усмихна ѝ се Дани. – Спокойно, всички ще са прекалено пияни тогава.

– А аз не мога просто да ви изложа на риск заради мен и нищо да не правя? – въодушеви се Леа.

– Нека да помогна, Крис.

– В никакъв случай, ти си единствената, която Мохамед знае как изглежда, и единствената, която може да даде показания срещу него. Ти ще седиш окована в белезници в колата – ядоса се агентът. Леа се нацупи, но не му възрази. Ние с Клара отидохме в хотела, за да се докараме в по-секси вид, като планът беше да разгледаме групата на Мохамед в тузарския ресторант, където той щеше да вечеря, преди да се отдаде на греховните изпълнения на Шугър и нейните колежки.

Таксито ни спря пред „Двореца“, един от тежките петзвездни хотели в града, символ на лукса и кича. Ал Асад беше вътре в ресторант „Хакасан“ и спокойно вечеряше с бизнес партньори и клиенти, нещо, което правеше често, когато си бе в родния град. Ние с Клара се настанихме на маса в близост до тяхната, като под сутиените си и двете имахме микрофони. Идеята беше просто да вземем достатъчно доказателства, без да правим опити за арест. Крис беше сам на това място и нямаше как да се случи. Трябваше само да не се забъркваме в ситуация, от която да няма излизане. Агент Рамирес много се притесняваше за това, докато настройваше техниката си в белия миниван, на чиято предна седалка седеше Леа, закопчана с белезници за таблото, и гледаща отегчено.

– Наистина не разбирам защо не мога поне на вас да помагам, агент Рамирес, скучно ми е така.

– Ако влезеш в затвора, Леа, или ти пратят някой куршум, пак си задай този въпрос – отвърна ѝ той и продължи да нагласява техниката.

Ние с Клара пиехме зелени коктейли с краставици и наблюдавахме групата на Мохамед. Гърбът ми под свободно пуснатата ми коса беше мокър и капчиците се стичаха надолу под роклята ми. Не можех да спра да мисля за допира на пръстите на Крис, докато поставяше микрофона под роклята ми, за погледа му, който ме изгаряше. Странна работа е женското съзнание. Клара също носеше страхотна черна рокля, но нейната беше съвсем къса, а моята се разкрояваше на няколко парчета надолу до глезените ми. Косата на приятелката ми беше вдигната и защипана на небрежен кок и бе сложила съвсем лек грим, но изящната ѝ кожа и профил нямаша нужда от повече. Тя беше красива. Аз също се чувствах такава за първи път от много време насам. Бях се гримирала, роклята ми падаше така, че да оформя едни по-женствени форми, косата ми ухаеше прекрасно, а къдриците придаваха особен чар на чертите ми. Непрекъснато някой от масата, която наблюдавахме, се обръщаше към нас, за да ни погледне с възхищение. Харесваше ми, надявах се,

че и Крис го вижда, и тайно ми се искаше поне мъничко да ревнува. Мъжете от компанията се смееха шумно и обръщаха чаша след чаша уиски. На пръв поглед си приличаха, но на някои чертите на лицето бяха красиво изписани, а други отдавна бяха занемарили външния си вид. Мохамед ал Асад беше хубав мъж, парите и силата му даваха самочувствие, изписано на лицето му и което при по-различни обстоятелства бих намерила за ужасно привлекателно, ала не трябваше да забравяме, че той беше престъпник.

– Слушайте ме внимателно и четиримата – така започна брифинга си Крис, преди да тръгнем, – нека не забравяме колко опасни са тези хора и какво точно търсим. Имаме вече файл с имената на някои от клиентите на Мохамед, трябва ни още информация, разговор със самия него, други документи, доказващи измама, или документ, където фигурира едно от онези имена заедно с това на Мохамед.

– Всичко ли ни е разрешено, за да вземем информация – попита Шугър и премига с тежко гримираните си очи. Всички се разсмяхме. – Не виждам нищо смешно – добави невинно тя, сякаш никой от нас не разбираше какво имаше предвид.

– Всичко е разрешено, да, Шугър, само се пази – намигна ѝ агент Рамирес.

– Имам години опит в това, господин детектив – широко му се усмихна тя.

След зелените питиета се събрахме с Дани и Шугър пред хотела и тръгнахме към вилата. Посрещна ни огромен бодигард на вратата. Първото нещо, което си помислих, беше, че ръката му е колкото двата ми крака заедно, но това, разбира се, не бе важно.

– Ние сме групата – хладнокръвно заяви Дани. Онзи ни огледа внимателно, а Шугър веднага му помахна небрежно с ръка. Той ни направи знак да влезем. Вилата беше чисто нова. И отвън, и отвътре беше построена с кафеникав камък, модерно оборудвана и с много широк хол, в средата на който имаше минисцена с два пилона. Побиха ме тръпки за момент и с Клара уплашено се спогледахме. Дани извади китарата си и два микрофона и чак тогава успях да огледам добре вътрешността на затъмнения хол. Мъжете от бара сега бяха тук с питиета в ръце, в компанията на няколко момичета с подобни като на Шугър тоалети, които отмятаха коси назад при всяка шега на някой от тях. Шугър също се присъедини и ние тримата останахме на малката псевдосцена да се правим, че забавляваме изисканите гости. Мохамед го нямаше и притеснено се оглеждах за него.

– Добър вечер на всички – гласът на Дани прекъсна мислите ми. – Ние ще ви забавляваме тази вечер. – Китарата му засвири, а ние с Клара се поклазахме в ритъма на парчето, без да се опитваме да пеем засега. Така или иначе, имаше плейбек.

Мохамед се появи на вратата с чаша уиски в ръка и ни загледа втренчено. След няколко минути се присъедини към останалите и запали пура, след като плесна Шугър по задника и се разсмя шумно, а тя се настани в скута му. След няколко мъчително дълги парчета, ние най-после се опитахме да пеем, тоест аз. Клара изпитваше ужас от пеене или каквото и да било пред публика и се беше изпотила обилно само от напрежението, което идеята предизвикваше у нея.

– Колежките ми ще отидат да се преоблекат и след няколко минути ще продължим – чу се отново гласът на Дани, който се шмугна към господата с чаша уиски и оживено заговори с един от тях. И двамата с Шугър имаха доста опит в комуникацията с такива личности. Ние с Клара направихме знак на охраната, че отиваме до тоалетната, и тръгнахме нагоре по мраморните стълби. Разделихме се да търсим кабинета на Ал Асад и се разбрахме след максимум пет минути да сме пред банята заедно, за да не будим излишни подозрения.

За щастие, първата стая, в която влязох, беше кабинетът и аз се втурнах към тежкото дървено бюро, опитвайки се да отворя някое чекмедже. Естествено, всичките бяха заключени, компютърът имаше парола и въобще не знаех какво да направя.

– Крис – прошепнах в микрофона си, – не мога да намеря нищо тук, всичко е заключено. А е много трудно и когато не знам какво точно търся! – В момента, в който казах това, погледът ми попадна на една папка, поставена върху купчината книги в библиотеката, отстрани на бюрото. Започнах да прелиствам съдържанието ѝ. Бяха договори и разписки и част от имената ми бяха познати от списъка. Изглежда, че бяха за продажбите на коне. – Крис, имам нещо за теб, трябва да дойдеш под прозореца на втория етаж, който свети. – Не знаех дали ме чува, защото гениалният агент ни беше дал само микрофони, но не и слушалки, които според него щяха да се виждат.

– Toilet here³ – чух отвън гласа на Клара със силно преувеличен лош английски с латиноамерикански акцент. След това тя се разсмя и явно тръгна с някого надолу по коридора, като преди това чукна леко по вратата на кабинета. Нямах много време.

За щастие, видях как една фигурка изтича отнякъде през поляната, увих ластик за коса около папката и я метнах с все сила през прозореца. Фигурата я размаха победосносно над главата си.

– Ние с Клара след малко ще се извиним и ще тръгнем, чакай ни в колата – прошепнах в микрофона и излязох от кабинета. Спуснах се надолу по коридора към тоалетната, където притеснената Клара ме чакаше и поглеждаше часовника си, а аз ѝ кимнах усмихнато. Двете набързо навлякохме по една нова рокля върху запотените си от напрежение тела и се спуснахме към сцената долу. Мъжете бяха вече много пияни, само очите на Мохамед светеха заплашително в сумрака, но предпочетохме да го игнорираме. Успяхме да съберем сили за още една кратка сесия изпълнения и след нея бяхме повече от готови да си тръгнем.

– Госпожици – спря ни гласът на Мохамед точно когато бяхме на входа. Ужас обзе и двете ни, но се обърнахме с широки усмивки. – Не искате ли да останете за по едно питие? – Очите му изгаряха, сякаш не бяха човешки.

– Може би някой друг път, господине, предстои ни тежък ден утре – Клара успя да отреагира по-бързо.

– Надявам се да е скоро този друг път.

Ние се изхилихме нервно и най-после излязохме от къщата. Надявахме се, че Дани и Шугър също ще ни последват след малко. Със забързани крачки тръгнахме към вана, като гледахме да не тичаме, в случай, че някой ни наблюдаваше. Огледахме се преди да влезем вътре, и най-после бяхме при Крис и Леа, които радостно ни посрещнаха.

– Мисля, че това ще ни свърши добра работа, но първо трябва да проверя нещо на място – рече Крис – Останете при Леа.

– Не, аз ще дойда с теб – казах бързо, а Клара нямаше нищо против да не мърда. Изглеждаше изтощена. Агент Рамирез ми кимна и излязохме навън. Въздухът беше топъл и тежък, но най-страшното като че ли бе минало.

– Конете? – недоумявах аз. – Какво общо имат конете с престъпленията му?

– Незаконните пари трябва да се перат, Вероника. Изготвят се фалшиви договори за стойността на всеки кон, създава им се родословие, което да ги направи по-ценни, и парите изведнъж изглеждат дошли от търговията с най-хубавите коне на света – арабските – обясни ми Крис. – Местните жребци са се утвърдили през вековете като запазената марка на халифи, везири, изобщо на каймака на арабския свят. Рамзес Втори разпоредил храната да се дава първо на конете, после на него и на останалата част от семейството. Фараон Пианхи пък обявил траур, щом научил, че врагът е унищожил конюшната и любимите му жребци са останали гладни. Друг от султаните дал шест милиона долара днешни пари за една-единствена породиста кобила.

---

³ Тоалетната тук (англ.).

– Да, тук парите имат друго значение – отвърнах аз – Къде отиваме сега? – Харесваше ми звукът на гласа му.

– Отиваме зад къщата да търсим конете – усмихна се той. Вървахме към конюшната и забелязахме, че партито вътре тече с пълна сила. – Странното е, че арабите тачели само кобилите, тъй като не били толкова опърничави и своенравни като жребците. Отглеждането на мъжкари се считало за излишен лукс. Доста стриктни били изискванията и по отношение цвета на животното. Тъмната червеникавокафява гама се радвала на най-голяма почит. По-светлите, кестеняви тонове, както и сивите изпадали от класацията. Светлокафявите паломино пък били откровено недолюбвани – толкова, че дори ги наричали „ghagari“ – арабската дума за циганин. Арабите били твърде суеверни и по отношение на белезите на животните. Дори и най-миниатюрното бяло петънце на някой от краката се считало за изключително лоша поличба. Ако обаче двата му предни или задни крака били оцветени в бяло, то това бил страшно късметлийски кон.

– Много интересно – не знаех какво да кажа повече, историята за конете ме бе заинтригувала и бях наясно, че сме тук да вършим работа, но изгарях от желание да ме целуне най-последно. Той приближи ръката си нежно до гърба ми, за да отвори вратата на конюшната. Вътре имаше само два или три коня, които със сигурност не напомняха величието, за което той говореше.

– Аллах създал коня от Южния вятър и му вдъхнал живот с думите: „Ти ще си властелинът на всички животни. Човекът ще те следва където и да отидеш, богатите ще обхождат света на твоя гръб, а мъдреците ще се вдъхновяват, съзерцавайки те“.

– Аха, затова ли и конската подкова носи щастие?

– Според християнските вярвания покровителят на ковачите Дънстан бил навестен в работилницата си от самия Сатана. Той пожелал подкова за копитото си. Дънстан видял в това шанс да го накаже за злините му и почнал да го подковава със страшна сила. Дяволът завил от болка, но тъй като не можел да се отскубне, замолил ковача да се смили над него. Тогава Дънстан го накарал да обещае, че никога няма да припарва до място, в близост до което има подкова, и чак тогава го пусал. Затова хората днес вярват, че ако забият подкова над вратата на дома си, дяволът ще бяга от тях и вкъщи ще цари мир и хармония – отговори ми той и се приближи още повече към мен с една мистериозна усмивка. Усетих как сърцето му бие учестено, затова побързах да навлажня устните си и там най-последно, при нечистокръвните арабски коне, Крис Рамирес ме целуна продължително.

– Тези коне не изглеждат така, както ми описваш скъпите арабски коне – успех само да промълвя.

– Бинго – прошепна той в ухото ми. – Именно тук ние печелим. Няма как тези коне да струват парите, за които са декларирани. Чистокръвният арабски кон трудно може да бъде сбъркан. Той има блестящи широко разположени очи, малка муцуна и „вдлъбнат“ профил, големи ноздри, дълга лъскава опашка и копринена козина. Освен че е много елегантен, той е невероятно жив и енергичен. Най-преобладаващите цветове при тези коне са червеникавокафявият и сивият. Неговите животни нямат нищо общо с това.

Агент Рамирез извади телефона си и започна да снима конете, като от време на време ме поглеждаше. А пък аз се оглеждах за мутрите на Асад и не можех да спра да мисля за онази целувка. По пътя на връщане той ме хвана за ръка и ме затегли бързо обратно към вана. Влязохме вътре развълнувани и готови да се ометем, тъй като Крис не можеше да извърши ареста сега, но имаше доказателства да го поиска. В колата заварихме спящата Клара, а от Леа нямаше и следа.

– Мамка му – изпсува агентът, – защо жените не можете да спазите една проста заповед!

– Спокойно, Крис, ще я намерим.

Отново излязохме от колата и тръгнахме към къщата. Какво, по дяволите, си въобразяваше Леа? Тя не беше истински агент и се надявах ние да ѝ го напомним, а не Мохамед. Крис ми направи знак да се наведе, докато обиколим къщата, и се наложи да сваля обувките си, които, макар и не много високи, ми създаваха допълнителен дискомфорт. Гледката вътре доказваше, че всички бяха много пияни, включително Дани и Шугър. Тя танцуваше върху масата, около която ѝ ръкопляскаха трима от мъжете, а една от колежките ѝ танцуваше в скута на Дани, а той я гледаше разгорещено. Друго от момичетата пък явно беше по-смело или така му бе наредено, но седеше в скута на Мохамед и сваляше колана на панталона му. Зяпнах от учудване, че на тези двамата явно публиката не им пречеше, когато усетих ръката на Крис, която ме повлече по-надолу.

– Виж – прошепна той в ухото ми. Нова кола спря пред вилата и от нея излезе красива руса жена, която водеше малко също толкова русо момиченце за ръката. Това бяха съпругата и дъщерята на човека, на когото в момента разкопчаваха панталона вътре. Ситуацията обещавахе да стане още по-интересна.

В този миг от горния етаж на къщата се разнесе шум от счупване на стъкло и ние двамата хукнахме да търсим отворен прозорец, през който да влезем. Мохамед също беше чул шума и направи знак на един от охраната си да се качи горе. Опитът му беше осуетен от появата на Наташа на вратата с малката принцеса Кейти. Охранителят замръзна на място и не знаеше дали да се втурне да предупреди шефа си, или да изпълни заповедта му. Избра първото. Беше закъснял обаче, защото девойката в скута на шефа вече беше успяла да му свали панталона и танцуваше в близост до бельото му с разкрасени над него крака.

“Шефе” – успя само да се чуе и той да изреве „Какво“ и тогава я видя. Всеки мъж имаше слабо място, дори и могъщ бизнесмен и престъпник като Мохамед. В неговия случай то беше Кейти. Момиченцето закри очи, като видя баща си, а Наташа го изгледа победоносно. Явно отмъщението ѝ беше планирано отдавна.

– Кейти, Наташа? – извика той, след като скочи и закопча панталона си, – скъпа, не е това, което си мислиш – Най-тъпата реплика на света! Дори и могъщите престъпници не бяха застраховани от нея.

Ние пък използвахме суматохата, за да се промъкнем незабелязан горе и да видим какво прави моята приятелка, преди да са я хванали огромните мъже долу. Намерихме я в една от стаите да лежи и да се превива мълчаливо от болка. Гениалният ѝ план включваше да избяга от колата на Крис и да влезе във вилата с пистолет. Планът нямаше продължение, тъй като влизайки през прозореца, беше паднала през прозореца и си бе счупила ръката на две места, както се оказа впоследствие. С кариерата ѝ на псевдоагент беше свършено. Единственото хубаво, което бе направила беше да донесе въжето, то висеше през прозореца и ѝ беше послужило за вход, а сега щеше да стане изход за трима ни.

– Не искам да чувам и гък, че те боли ръката, като слизаш надолу. Това беше най-глупавото ти изпълнение досега! – скарах ѝ се аз, а тя ме гледаше като ранено малко дете. – Трябваше да ти теглят един куршум в главата, та поне да имаш нещо вътре, че доста празна ми изглежда!